

ter i form af f. eks. kød, fisk, frugt, grøntsager og lignende. For sådanne varer kan der opstilles visse sorteringsregler, som danner basis for vareernes inddeling i f. eks. 1. og 2. sortering, men det er vanskeligt herudover at angive bestemte kriterier for, hvornår en vare f. eks. er så ringe, at den ikke bør bringes i handelen. Dette vil ofte bero på et sagkyndigt skøn i det enkelte tilfælde, og det vil ofte ikke tjene noget formål at nedfælde bestemte regler herom.

Hvis det derimod drejer sig om mere eller mindre industrialiserede produkter med f. eks. sammensatte varer, vil det ofte være hensigtsmæssigt at give meget klare regler om, under hvilke betegnelser de forskellige varer må forhandles. Der må hertil knytte sig en beskrivelse af de varer, der må sælges under den givne betegnelse, og det vil ofte yderligere være påkrævet at stille krav om, at varen forsynes med en deklaration, der giver nærmere oplysning om varens indhold eller bestanddele. Det kan være rimeligt at kræve deklaration af, at der til varen er anvendt særlige tilsætningsstoffer, der medfører, at varen måske tager sig lidt bedre ud eller får en større holdbarhed, end den ville have, hvis disse tilsætningsstoffer ikke var anvendt. Hensigten med sådanne regler er dels at give forbrugeren lejlighed til at sammenligne de forskellige produkter ud fra ensartede kriterier, dels at opnå, at producenterne får lige vilkår i konkurrencen.

Det vil som regel for forbrugerne være af betydning at få oplysning om, hvornår en vare er fremstillet, pakket m. v. Der er derfor i en vis udstrækning for særlige varegrupper gennemført krav om en eller anden form for datomærkning f. eks. pakkedato. For alle varer med begrænset holdbarhed forekommer imidlertid en eller anden form for datomærkning naturlig, eller eventuelt ligefrem nødvendig.

Der findes ikke i dag i levnedsmiddellovgivningen noget generelt krav om, at færdigpakkede varer skal være forsynet med deklaration om varens indhold eller vægt. Bestemmelser herom findes kun i bekendtgørelser om særlige varegrupper, men det synes påkrævet at indføre et mere generelt gældende krav i så henseende.

For at imødekomme forbrugernes berettigede ønsker om bedre oplysning om levnedsmidlernes indhold m. v. overvejes det at gennemføre krav om udvidet deklaration af næringsstofindholdet. Dette forekommer særlig vigtigt i en tid, hvor færdige middagsretter fremstilles industrielt, og hvor såkaldte „snack foods“ af højst forskellig ernæringsmæssig værdi vinder indpas. Det er imidlertid ikke helt ubetænkeligt at overlade til de forskellige pro-

ducenter selv at angive næringsstofindholdet på den måde, de måske selv har valgt. En vis grad af ensartethed med hensyn til, hvorledes næringsstofindholdet skal oplyses, vil forekomme rimelig.

VII. Internationalt samarbejde.

FAO (de Forenede Nationers Levnedsmiddel- og Landbrugsorganisation) og WHO (Verdenssundhedsorganisationen) påbegyndte i 1962 i fællesskab et program for standardisering af levnedsmidler; en under FAO nedsat komité af regeringsekspertes havde da allerede siden 1958 udarbejdet standarder for en række mejeriprodukter. Alt forberedende arbejde foregår i komiteer, hvis medlemmer er i daglig kontakt med det pågældende emne, og hvor både forbrugernes og handelens interesser varetages. Godkendelse af forslag sker i en international kommission, *Codex Alimentarius Kommissionen*, på regeringsplan. Når et tilstrækkeligt antal regeringer har tilsluttet sig en af den nævnte kommission godkendt standard, publiceres denne i *Codex Alimentarius*, og denne er efter nærmere fastlagte principper bindende for de stater, der har accepteret standarden.

Codex Alimentarius vil blive en samling af internationalt godkendte levnedsmiddelstandarder, som tilstræber at beskytte forbrugernes sundhed og sikre god handelsskik i den internationale levnedsmiddelomsætning. Et eksempel på dansk interesse i dette arbejde skal nævnes: Når dansk mejeribrug gør et fremstød for salg af flødeis i Det mellemste Østen, må man på disse markeder konkurrere med produkter, der sælges under betegnelsen flødeis (ice cream) til lavere priser, end dansk mejeribrug kan tilbyde. Forklaringen på de lavere priser er, at den billigere flødeis er fremstillet på basis af plantefedt og ikke mælkefedt. I et sådant tilfælde yder en international standard, hvor varens benævnelse og sammensætning er nøje fastlagt, en håndsækning til både forbrugere og handel.

Codex Alimentarius Kommissionen har vedtaget, at hver enkelt standard såvidt muligt skal følge dette skema:

1. Definition af det pågældende levnedsmiddel, f. eks. mælkepulver.
2. Betegnelser, f. eks. sødmælkepulver, kærnemælkepulver og skummetmælkepulver, og standarder, f. eks. en angivelse af minimum fedtindhold og maksimum vandindhold.
3. Tilladte tilsætningsstoffer.
4. Etiketteringsregler.
5. Metoder for prøveudtagning og analyse.